

ARTIZAN ARICILIK

Doğal ve organik yöntemlerle hobi arıcılığı

© 2013-2020- GÜRKAN YENIÇERİ

havatopraksu.org

İçindekiler

Sürdürülebilir Arıcılık Nedir?	12
Artizan Arıcılık Prensipleri	19
Arıcılık Ne Demektir?	23
Kovan Süper organizması Hakkında	24
İlkel Metotlar	26
Nasıl Yaparım?	34
Varre Yapım Planları	34
Kovan	37
Kutular	37
İzolasyon Kutusu	38
Çatı	39
Taban	40
Bacaklar	41
Pencereli kutu	42
Üst Çıta Bezi	45
Kenya Yapım Planları	45
Bölme tahtaları	46
Yan Duvarlar	48
Çıtalar	51
Ön Duvarlar ve Bacaklar	53
Taban Kutusu	54
Çatı	56
Kenya Yönetimi	58
Perone Kovanı ve Permapikültür	60
Değişiklikler	64
Perone Kovanlarda Dikkat Edilecek hususlar	66

Kovan Seçimi	68
Hasat tahtası	69
Havalandırma	70
Polen ve Nektar	71
Gerekli Ekipman	72
Yer Seçimi	73
Holistik Açıdan Yer Seçimi	74
Kovana Arı Yerleştirme	77
Oğul Yakalama	77
Satın alınan koloni	78
Langstroth kovandan aktarım	79
Doğal Yöntemlere Geçiş Süreci	79
Kayıt Tutma	81
Neden Sokuluyorum?	82
Hırçın Arı	84
Komşularla İlişki	87
Kovanı Dinleme ve Koklama	88
Oğul Önleme	89
Bir başka metot	90
Artizan Arıcının Bir yılı	91
Ağustos – (Güney Yarımkürede Şubat)	91
Eylül – (GY Mart)	91
Ekim – (GY Nisan)	92
Kasım – (GY Mayıs)	92
Aralık – (GY Haziran)	92
Ocak – (GY Temmuz)	92
Şubat – (GY Ağustos)	93

Mart – (GY Eylül)	93
Nisan – (GY Ekim)	93
Mayıs – (GY Kasım)	94
Haziran – (GY Aralık).....	94
Temmuz – (GY Ocak).....	94
Ana Arı Üretimi.....	94
Besleme	97
Sulama.....	99
Entegre Parazit Mücadelesi.....	99
Varroa İlacı.....	102
Hastalıklar	103
Amerikan yavru çürüklüğü	106
Avrupa yavru çürüklüğü	107
Kireç hastalığı	108
Dizanteri (İshal) ve Nosema.....	108
Ani Kovan Terki	108
Traki Akarı	109
Bal Hasadı.....	109
Balmumu Toplama	110
Sıvı mobilya cilası	110
Sert Sabun.....	111
E Vitaminli el kremi	111
Mum Yapımı	112
Oğul Kapanları İçin	112
Balla Yapılan İçecekler	112
Tarihçe (bana göre).....	119
Gerekli Ekipman.....	120

Copyright © Gürkan Yeniçeri- 2013-2017

Her hakkı saklıdır. Bu kitabın herhangi bir kısmı yazarın yazılı izni olmadıkça elektronik veya mekanik yöntemler kullanılarak yeniden basılamaz, dağıtılamaz, fotokopi çekilemez ve dosya paylaşım sistemlerinde bulundurulamaz.

Bu kitabın içeriği 5846 Sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Yasasına tabiidir.

Giriş

Arıcılık son yıllarda arı kolonilerinin azalmasıyla birlikte yurtdışında da gözde hobilerden biri haline gelmeye başladı. Günümüzün başlıca bilgi taşıma aracı olan internet ise bu tür akımları besleyen yegâne altyapı halinde. Genelde genç neslin internet kullandığı düşünülürse, neden gençler arasında yaygınlaşan bir hobi olduğunu da anlayabiliriz. (İnterneti doğru düzgün kullanan gençlerde var yani) İngiltere’de lise çağındaki çocukların şehirde arıcılık yapması ve hatta ürünlerini mahalle pazarında satmaları nedeniyle İngiltere Arıcılık Birliğinin kovan ve koloni yardımında bulunduğu da sevindirici haberler arasında. Hatta Londra’da kayıtlı kovan sayısı nektar kapasitesinin üstüne çıkmış. Şimdi belediye nektar verebilecek bitki ve ağaçları dikmek için girişimde bulunuyor. Avustralya’nın Melbourne, Sydney, Canberra şehirlerinde arı kovanlarını kiralarak şehirde arı bakmak mümkün. Çatı balı (Rooftop Honey) olarak satışa sunulan bu ballar her mahallenin ismine göre de etiketlenmiş ve birbirinden farklı ballardır.

Elinizde tuttuğunuz bu kitap size sınırlı sayıda kovan ile hobi arıcılık yapmanız için gerekli bilgileri verecek ve doğal bal tüketmenizi sağlayacaktır. Hatta dünyanın en eski içeceklerinden biri olan bal şarabının da o muazzam aromasını tatmanızı sağlayacaktır.

Arıcılık modeliniz ne olursa olsun, o modelin kurallarına harfiyen uymak yapacağınız en önemli şeydir. Benim farkına vardığım bir şey ise, bu işte yıllarını vermiş arıcıların söylediği her metodun bir karşıtının muhakkak olduğudur. Bunun sebebi ise farklı coğrafyada yaşayan arıcıların metodlarının da birbirine zıt olabileceğidir. Öyle ki Marmara Ereğlisi’nde kullanılan metodu getirip Ankara’da kullanmaya kalkarsanız sonuçları hezimet olabiliyor. Bu kitabın içinde de karşıt yöntemler olması sizi şaşırtmasın.

Eğer Artizan Arıcılık, konu hakkında edindiğiniz tek kitap ise, tavsiyem arıcılık hakkında daha farklı kaynakları da araştırmanızdır. Bu kitap arıcılık konusunda her türlü bilgiyi içermiyor. Temel olarak arı kolonisi ve kovan modelleri hakkında bilginiz olduğunu varsayıyorum. Öte yandan konvansiyonel arıcılığı da kötüleme amacı gütmemektedir. Lütfen bu kitabı açık fikirlilikle ve önyargısız okuyun eminim pek çok yararlı fikir görüp feyz alacaksınız.

Çağımızda arıcılık bilgisi, hızla paylaşılıp uygulandığı için sonuçları hızlı görülebilmekte ve karşılaşılan problemlere hızlı çözümler bulunabilmektedir. Herkesin ortaklaşa yazıp çizdiği forum ve blog gibi bilgi paylaşım ortamları aynı zamanda farklı kültürlerle ait arıcılık bilgilerinin de dilimize çevrilip serbestçe dolaşabilmesine imkân vermiş ve sonuçta bu işle uğraşan profesyonellere ve hobicilere yeni ufuklar da açmıştır.

Ben hobi olarak arıcılığa başlarken konu hakkında en ufak bir bilgim yoktu. İlk olarak **internette forum** gibi bir oluşum var mı diye baktım. Bir değil birkaç oluşuma rastladım ve buralardan özüksenecek bilgi oldukça üst seviyede ve kaliteli. Bütün gün bilgisayar karşısında oturduğum için de bunları okuyacak kadar vaktim var sayılır, tabii işverenim erişimimi kısıtlamazsa.

İkinci olarak **şehir kütüphanesindeki kitapları** araştırdım. Yerel olarak uygulanan arıcılık modelleri farklı farklıdır. Amacım **yerel bir yazarın** yazdığı kitabı okumaktı. 4 adet kitap da kütüphaneden aldım ve okuduktan sonra bazı sayfalarını fotokopi çekip geri verdim. Tabii bu kitapların hepsi ticari ve konvansiyonel arıcılık ve metotları üzerine kurulu, sadece **arıcının rahatını** düşünerek yazılmış kitaplardı.

Yerel Arıcılık kulübünün toplantılarından bazılarına da katıldım. İleri de bu gruba üye olmayı da düşünebilirim. Aynı kafadan insanlarla tanışmak güzel oluyor.

Arıcılık hakkında okudukça kullanılan ekipmanın da çok fazla nakit ve yer harcamaya kanaat getirdim. Tam teçhizatlı bir kovan almaya kalktığınızda işin maliyet yönü çok düşündürücü oluyor. Ayrıca bu kadar fazla teçhizatın olması da başımı döndürdü. Lise çağında veya kıt kanaat bir işte çalışan kişinin bu hobiye girmesi oldukça zor gibi görünüyordu. Ben de bu kadar parayı harcamadan evvel evdeki patronumdan izin almam gerekir :-).

Doğal yöntemlerle yapsak

Beni tanıyanlar ve bloglarımı okuyanlar bilir ki “**doğallık**” benim için çok önemlidir. Zaten bu yüzden pek çok yiyeceği evde yapmaya ya da üretmeye çalışıyorum. Bu arıcılığın da doğal bir yöntemi muhakkak vardır diye araştırma yapınca olayın boyutlarını da ortaya çıkardım. **Doğal arıcılık diye bir şey var** ve konvansiyonel arıcılığın tam tersi bir uygulama. Tabii ki bu yöntemin amacı para kazanmak değil. Her ne kadar örnekleri çoksa da ticari boyutlarda üretim yapabilmek gibi bir sıkıntısı yok doğal arıcıların. Kendimize yetecek kadar veya en fazla birkaç komşumuza verecek kadar bal üretsek yeter ki eminim 2 sene içinde tüketebileceğinizden çok daha fazla bal hasadı yapacaksınız. Kovanlarımızın da sayısı az olduğundan herhangi bir standardı takip etmemize gerek yok.

Bu rehberi kaleme alarak hobi arıcılığa başlayacak kişilerin belli temel bilgileri kolayca almasını hedefledim. Doğal arıcılık ne demektir, rutin hayatımızın doğal bir parçası haline nasıl getirilir, yapılacak işler ve gerekli ekipman nelerdir burada detaylı olarak anlattım. Baştan söylemeliyim ki hobi olarak arıcılık verimli olduğu kadar zevklidir

de ama bu hiç sokulmayacaksınız anlamına gelmez. Fakat onun da sebepleri var, [yeri gelince değineceğiz](#).

Hobi Arıcılık sanıldığı kadar zor değildir. Yılda iki kere kovanları ziyaret etmenin neresi zor olabilir ki? Ayrıca her hobi arıcıyı bu işten vazgeçiren “**maliyet**” de oldukça düşürülebilir. Maliyeti düşürmek elinizde olduğu gibi balınızı yakın dostlarınıza satmak da ek bir gelir getirebilir. Ama hiçbir zaman bu hobiyi ticari boyutlara getirmeyin. Hem sıkıntı yaratır hem de vaktinizden çalar. Harcadığınız parayı amorti etmenin en kolay yolu kovaniyle beraber koloniyi satmak olabilir. Bu konuda duyduğum en iyi tavsiye ise kendinize kovan yaparken iki tane yapmanız ve birini satmanız. Böylece tüm masrafı bir kerede çıkartıyorsunuz.

Ben kovanlarımı yakındaki birkaç inşaattan, atılmış tahtaları değerlendirerek yaptım. Müteahhitler artık beni tanır hale gelmişti ve tahtaları benim için bir kenara ayırıyorlardı. Ne yaptığımı da bildikleri için mutluydular. En azından atık tahtalar bir işe yarıyordu. Yalnız MDF denilen tahta türüne dikkat edin. Bu tahta (tahta demeye bin şahit ister) talaştan ve bazı yapıştırıcı maddeler kullanılarak üretilmiştir. Aşındığı veya zımparalandığı zaman toksik toz salar ve bu tozun solunması iyi değildir. Kovan yapımı için de uygun değildir ama dış kaplama için uygundur (eğer boya ile su / yağmur yalıtımı yaparsanız). Örneğin son yaptığım Kenya kovanın tahtası 1cm kalınlığında idi ve MDF ile kaplayarak kalınlığı 3cm'ye çıkardım. Tüm kovan yeniden değerlendirilmiş atık tahtalardan yapıldı. Biraz ağır oldu ama taşınmayacağı için problem yok.

Gerçekten doğal arıcılıktan haz duymak ve yaptığınız işin güzelliğinin farkına varmak istiyorsanız A'dan Z'ye her şeyinizi kendiniz yapın. Önce bir kovan yapın. Bırakın 1 sene boş kalsın. Nerede duracağını ne yöne bakacağını kesin olarak karar verin. Daha sonra bir [oğul yakalamaya](#) çalışın. Oğul da yakalarsanız artık bu hobiden vazgeçişiniz yok.

Eğer arıcılık hakkında herkesin rahatça fikir beyan edebildiği, seviyeli ve kaliteli bir ortam arıyorsanız sizi forumlarımıza da bekleriz.

www.aricilik.gen.tr

Ve Sürdürülebilir Arıcılık Bölümü için

<http://aricilik.gen.tr/index.php?board=158.0>

Arıcılık hobi olarak yapılabilecek, çok fazla girdi gerektirmeyen ve sonucunda da taze bal sunabilecek bir uğraş. Sadece bal vermesi değil, ekinleri ve meyve ağaçlarının da tozlaşmasına yardımcı olduğu için aslında getirisi daha da fazladır. Yani permakültür açısından düşünecek olursak, hem fazla iş gücü ve para harcamadan bize yiyecek kazandırır, hem de polenleme hizmeti sunarak ürünü çoğaltır. Her permakültür sistemi içerisinde olması gereken bir unsurdur arı kovanı. İnsana mutluluk veren, biraz olsun hayatın stresinden uzaklaştıran, seyrettikçe filozoflaştıran bir uğraştır. Sadece bize verdiği bal değil doğa anaya sunduğu hizmetle de ön plana çıkan bir hobidir. Hobi arıcılığa başlama nedenlerimden bir tanesi taze bal tüketebilmektir (doğal olarak). Daha sonra bal üretiminde çevrilen dolapları okuyunca ne kadar yerinde bir karar verdiğimi de anladım. Öte yandan son 50 yıldır doğal arı kolonilerinin tükendiğini, genel olarak arı neslinin azalmaya başladığını da okuyunca, verdiğim karar biraz daha perçinlendi. Lisedeyken arkadaşlarım tarafında "ayı" lakabı ile çağrılmam da konu üzerinde bilinç altından bir etki yaratmış olabilir :-).

Biliyorsunuz ki besin kaynakları, besleyici olmasının yanında doğal da olmalıdır. İçinde katkı maddeleri veya gereksiz kaloriler, yağlar olmamalıdır. Sağlıklı bir yaşam için

sporun yanında yediğimiz besinlere de dikkat etmemiz gerektiğini söylememe gerek yok sanırım. Bir yiyeceği en sağlıklı şekilde elde etmek istiyorsak, kendimizin üretmesinden daha iyi bir yol olamaz. Biz ürettiğimizde içinde ne olduğunu biliriz. Kalitesi en yüksek seviyede artizan bir ürün çıkartmaya çalışırız. Bal da aynen bu şekilde saf haliyle soframıza gelebilecek artizan bir besin kaynağıdır. Hemen “**Artizan Arıcı**” deyimini burada açıklamak istiyorum.

Artizan Arıcı, arıyı düşünerek ve gereken saygıyı göstererek hareket eder. Arı haklarını ihlal etmez. Arıyı dinler ve problemlere temelden çözümler arar. Geçişirici ya da yama çözümler kullanmaz. Artizan Arıcının ticari boyuta gelme kaygısı yoktur. Kovanlarını taşımaz ve olabilecek en yüksek kalitede balı üretmeye çalışır. Tüm ekipmanını ve kovanlarını el aletleri ile kendi yapar. Kullandığı tahtalar ikinci el, atık tahtalardır ve yeniden değerlendirerek çevre dostu bir kovan üretir. Balın nereden geldiğini bilir ve arılar için çiçek ve ağaç diker.

Hobi arıcılık hakkında kolları sıvayıp yeterli bilgi sahibi olduktan sonra, kendime bir Kenya kovan yaptım. Arıcı bir arkadaş da bulup koloni almak için harekete geçtim. Çok geçmeden iki kolonim oldu. Arka bahçeye yerleştirdim. 10 adet meyve ağacım ve 11 ayrı sebze bahçem ve komşularımın sebze bahçeleri ile meyve ağaçları arılarımdan pozitif biçimde yararlanıyorlar. Şimdi bu arılara en iyi şekilde, doğasına en yakın biçimde bakmak istiyorum. Bir sene geçtikten sonra arkadaşlarımdan birinin bahçesinde oğul olduğu haberini aldım ve koloni sayım üçe çıkmış oldu. Aynı sene çalıştığım iş yerinin otoparkında bir siyah arı oğulu bulup aldım. Bahçedeki kovanlarımdan biri de oğul verince toplamda 5 kovanım oldu. İkisini elden çıkartıp 3 tane ile devam ettim. Bu hobi edindiğim en iyi hobilerden biri. Herkese tavsiye ederim.

Başlangıç olarak **sürdürülebilir arıcılık** terimini anlatan bir yazı ile başlamak ve hobi arıcılığın önemini vurgulamak istiyorum.

Sürdürülebilir Arıcılık Nedir?

Dünyada genel duruma bakıldığında arıcılığın geleceği pek de iyi gözüküyor. Kovan yönetim sisteminin baştan aşağı değiştirmemiz gerekebilir. Yoksa hem arılarımızın sağlığı ve gücü hem de balın sonu gelebilir. Bu yüzden küçük çaplı doğal arıcılık yapacak kişilere yani **artizan arıcılara** daha fazla ihtiyaç var.

Arı dediğimiz böcek evcilleştiremediğimiz ama beraber çalışma yöntemleri bulduğumuz tek böcek türü. Evcilleştirmekten kastımız, bu böceği hiç dışarıya salmadan, yediğini içtiğini kontrol ederek bal üretmesini sağlayamıyoruz (tam tersi olarak arısız bal üretenler var ama). Öyleyse vahşi formunda bakabildiğimiz bu böceğe olan saygımızı arttırmamız ve arılarla çalışma fırsatı yakaladığımız için kendimizi şanslı saymamız gerek. Ben arıya böcek derken bile saygısızlık ettiğimi düşünüyorum.

Arının tarım alanında yaptığı işler gözle görülmesi de yediğimiz yiyeceğin %60'ı kadarından sorumlu olduğunu unutmamalıyım. Çiçekten çiçeğe ve ağaçtan ağaca konarken yaptığı tozlaşma ile taşıdığı polenler bitkilerin döllenmesine, mahsulün çoğalmasına yarıyor. Aslında bu %60 oranı sandığımızdan daha da fazla olabilir. Merada tozlaşan ve gelişen bitkileri inekler yiyor, et oluyor; ağaçların çiçekleri tozlanınca tohumları döllü oluyor ve toprağa düştüklerinde daha fazla şansları var. Bahçede domates, biber, kabak gibi bitkiler tozlaşma sonucu daha fazla ürün veriyor. Bu kadar yaptığı işten sonra artık arıya ve kolonisine gereken saygıyı gösterecek bilinç oluşmuyorsa bu işe hiç başlamamanızı tavsiye ederim.

Modern tarım diye dayatılan yöntemler, kullanılan kimyasal gübreler, genetiği değiştirilmiş tohumlar, yanlış sulama ve böcek ilaçları sonucu toprak ana bize öyle bir küsecek ki, bir gün üzerinde yaşadığımız bu Anadolu bize bir lokma yiyecek sunmayacak. Ne yapacağız o zaman? Eskisi gibi göç de edemeyiz. Eğer temelinden sarsarak bir şeyleri değiştirmesek Anadolu üzerinde hayatın devamı ve sürdürülebilirliği tehlikeye girecek ki örneklerini şimdiden çevremizde görmek mümkün. Hayatın doğduğu ve pek çok uygarlığın, dinin, mezhebin üzerinden geçtiği Anadolu çorak ve verimsiz bir yer olacak.

Sürdürülebilirlik burada anahtar kelime. Örneğin, genetiği değiştirilmiş tohumlardan üretilmiş ürünün tekrar tohum olarak ekilebilmesi mümkün değil. Ekilebilse bile genetiği değiştirilmiş olduğu için sağlığımıza zararlı. GDO'lu ürünler üzerine araştırma yapan bilim adamları kanser ve tümör gibi hastalıklara yol açtıklarını kanıtladılar. Keza dışarıdan ithal edilmiş bir ana arının şartlarımıza uymadığı için ikinci seneye çıkabilmesi

de mucize oranında bir şey. Bu ana arının da sürdürülebilirliği çok az. Mevsimden mevsime devamlılığı olmayan yöntemlere başvurmamızın sebebi ne peki? Reklamlar mı? Dernekler mi? Kuruluşlar mı? Her söylenene inanmayın, takım elbiseli satıcılara güvenmeyin, çok bal, kuvvetli koloni, günde 5000 yumurta yapan ithal ana arı laflarına aldanmayın. Laboratuvar şartları, doğanın şartlarına benzemez, laboratuvarda çok yumurtlayan ana arı, Karadeniz yaylalarında küser gider de ne olduğunu dahi anlayamazsınız!

Tabii buradaki en büyük problem farklı kişilerin farklı değerlere, eğitim seviyesine ve hayat deneyimine sahip olmasından dolayı ortak bir **sürdürülebilirlik olgusunun** oluşturulması zorluğudur. Fakat yeni nesile ve kentten kırsala göçün çoğaldığı şu günlerde belli bir bilgi akışının da var olduğuna olan güvenim tam. Yerel halk bazı şeyleri bilmiyor olabilir. Bizim görevimiz gittiğimiz yere götürdüğümüz bilgiyi yaymaktan ibaret.

Yerli malı yurdun malı, herkes onu kullanmalı.

Ne güzel bir latife. İlkokulda yerli malı haftası yapardık. Herkes evden elişi bir şeyler getirir, kermes yapılır ve satılırdı. Bu latifenin ekonomi üzerindeki etkisini bir kenara bırakalım. Yerel olan ürün bizim şartlarımıza göre yetişmiş, şekil almış ve dayanıklılığını kanıtlamış üründür. Tüm tükettiğimiz yerel ürünler hücrelerimize kadar işlemiştir. Ama birileri bu yerel ürünlerin gelişmesine bilerek ya da bilmeyerek sekte koyuyor. Amasya elmasının bitirilmesi gibi. Arıcı olarak da kendi yerel kolonilerimizden kendi anamızı üretmemiz gerek. Birkaç arıcı birleşip genetik çeşitlilikte sağlandığı zaman ana arılarımız mükemmel seviyelere gelecektir. Ancak bu şekilde sürdürülebilir bir arıcılık yapabiliriz. Her sene ne olduğu belli olmayan ana arıları satın almaktansa kendi mevsim şartlarımıza uygun, kendi bitki örtümümüze uygun bir arı ile çalışmış oluruz. Arının dili varsın uzun olmasın, varsın boyu küçük olsun, varsın az bal üretsın ama yerel arı olsun. Yoksa her sene tonla para harcayıp arı bulmak için geçireceğimiz zaman bizim hayatımızdan çalacak ve cebimizi boşaltacaktır. Yani sürdürülebilir olamaz.

Yani yerel arı (eko tip) ile çalışmak aslında daha ucuza mal olan bir şey. Yerel kavramını daraltırsak bulunduğunuz şehirde size en yakın arıcıdan temin edin arınızı. Başka şehre bile gitmeyin.

Yav larvan var, erkek arın var, bir sürü kovanın var; genetik çeşitlilik de mevcut, üretsene ana arını. Sana uygun olan budur, ithal edilmiş ana arı değil.

Ticari boyutlarda yoğun olarak yapılan arıcılık hem çok fazla enerji ve zaman hem de finans harcıyor. Karşılığında ise sürekli dalgalanan bir ekonominin içinde ne kadar bal hasat edeceğimizi bilemeden arıcılık yapıyoruz. Bu üretim aşamasında kullanılan büyük

miktarlardaki elektrik, su, temizleme ve sterilize etme ekipmanları, balmumu üretme ekipmanları ve tüm bu yapışkan işin temizliği için kullanılan deterjanlar ve dahası kovanlarımızı taşıırken yaktığımız benzin, mazot hep çevreyi kirletmekte. Bir dolu tahta kovan malzemesini tutacak depolar, sır kesme makinaları, bal sağma makinaları, kazanlar, tanklar bu arıcılık operasyonunun etrafında gittikçe çoğalan ve kirliliğe kirlilik katan, çevremizi yaşanmaz hale getiren, hayatımızı zorlaştıran şeyler. Kovanlar, çerçeveler, besleme aparatları ve daha pek çok arıcılık ekipmanı çok elektrik gerektiren makinalar ile ve insan gücü kullanılarak bir araya getiriliyor ve çevreyi daha da kirletiyor. Harcanan karbon atmosferde toplanıyor ve mevsimleri değiştirecek ya da ozonu deiecek kadar da çoğalıyor. Farkında olmadan kendimize kötülük ediyoruz. Eminim bir ticari arıcı harcadığı parayı tam olarak hesaplayabilse, ürettiği baldan gelecek gelirin aslında yetersiz olduğunun farkına varacaktır.

Bu arada yanlış kullanılan antibiyotikler, parazitlerin ve bakterilerin daha da güçlü olarak karşımıza çıkmasına neden oluyor. Arımız ise zaten doğallığından pek çok şey kaybettiği için bu güçlü parazit ve bakterilerle savaşacak dermanı yok. Arının atalarının 100 milyon yıldır süregeldiğini ve bu hastalıklarla mücadele ettiğini düşünürsek bizim arıya verdiğimiz zararın boyutları daha da çok ortaya çıkıyor.

Arının sürdürülebilirliğini ortadan kaldırdık.

Bazı arıcılar ise potansiyel olarak tehlikeli ve yasal olmayan kimyasallar ki bunun içinde antibiyotikler ve organo-fosfatlar var, kullanarak hem kendi geleceklerini tehlikeye atıyorlar (bunun polisi var, mahkemesi var, hapsi var), hem kendi itibarlarını zedeliyorlar hem kendilerinin hem de müşterilerinin sağlıkları ile oynuyorlar fakat bu arada arının problemlerine kalıcı çözümler üretmeyi hiç düşünmüyorlar. Bu kullanılan antibiyotik ve kimyasalların, lipofilik diye adlandırılan yağda çözülen kimyasallar olduğunu ve balmumunun yeniden temel petek olarak kullanımı ile karışık bir kokteyl olarak kalıntısall yolla dağıldığını ve yeni nesil arıları da etkilediğini biliyor muyuz? Yani günü kurtarmak adına kullanılan bu kimyasalların aslında sizin işinizin devamlılığını tehlikeye attığını görebiliyor musunuz? Yarattığımız problem aslında çok daha büyük bunun farkına varmamız gerek.

Tüm bu kullanılan kimyasallar sonucu eğer bal hasadımız çok süper olsaydı, arılarımız sağlıklı ve güçlü olsaydı, bahar başında hiç koloni kaybı olmadan işimize başlasaydık, bu işlemlerin gerekliliğini anlayabilirdim. Ama bal hasadı tamamen hava şartlarına dayanırken ve siz bu kitabı okurken bile bir yerlerde kolonilerin varroa ve taşıdığı virüslerden öldüğünü bilmek beni üzüyor.

Dışarıdan ithal edilen ana arı ve arıcılık malzemeleri yüzünden Küçük Kovan böceği, Tropilelaps biti gibi zararlıların Anadolu'ya girmesi an meselesi ki bunu da Afrikalı Bal Arıları takip edebilir. Afrikalı bal arıları gelirse o hiç sevmediğimiz hırçın ama yerel türleri mum ile arayacağız tabii mum yapacak bal mumu olursa!

Tabii ki günümüz modern yaşamında, insanların 9-5 ofislerde çalıştığı ve borçlarını ödemek için yaşadığı bir dönemde, arı ve doğaya yaptığı etkilerini görecekle anlayışın olmasını bekleyemeyiz. Pek çok kişinin gözünde bal arısı iğnesi olan ve saldırıp sokan bir böcektir dahası kene gibi zararlı bir mahlukattır. Bal Arısının doğal bir kaynak olduğunun, korunması gerektiğinin farkına varılması ve bu toplum bilincinin yaygınlaştırılması için artizan arıcılara büyük görev düşüyor. Artık arıcı olarak kendi kovanımızın dışına çıkmamız ve bal arısının ne olduğunu her fırsatta, her yerde anlatmamız gerektiğine inanıyorum. Pek çok kişi eşek arısını bal arısından ayırt bile edemiyor.

Hükümetler ise test edilmemiş GDO'lu tohumların kullanılması için finans vermekte fakat gerçekten sürdürülebilir, organik tarım veya arı hastalıkları ile ilgili araştırma geliştirme kaynakları çıkarmamaktadır. Öte yandan sırtımızı devlete dayama düşüncesinden de vazgeçmemiz lazım. Arıcılık problemlerini anlayan ve onlara çözüm getirecek kişi gene arıcının kendisidir. Bir miktar eğitim, yabancı arıcıların metotlarını öğrenme ve biraz bilimsel araştırma ile sorunlarımıza çareler bulabiliriz. Bu çok zor değil ve normal bir çiftçinin isterse yapabileceği bir şeydir.

Pratik yönden baktığımızda sürdürülebilir arıcılık felsefesi koloni başına daha az bal hasadı fakat sağlıklı koloniler demektir. Ayrıca bu yöntemlerin uygulanmaya başlandığı sezonun ilk kışı ile beraber koloni kayıpları da olabilir ki bu güçlü kolonilerin ayakta kalması ve zayıfların elenmesi olarak düşünülmelidir. Güçlüler aralarında çiftleşerek daha da güçlü koloniler oluştururlar. Bu yöntem ile arının sağlığı kesinlikle düzelir. Kalan kolonilerden iyi özelliklere sahip olanları çiftleştirilir ve arıcı olarak sadece arıya bakmak değil aynı zamanda kendimizi eğiterek güçlü ve iyi özelliklere sahip koloniler yetiştirmek için çalışmamız gerekir. Bu da kötü bir şey değildir.

Arıların bugünkü problemlerinin çözümü ve suçlusu da arıcının ta kendisidir. Başka hiç kimse sizin kadar bu konuya önem verip çözüm üretmez. Daha fazla bilgiyi paylaşmalı ve normal halkı eğitmek için çaba sarf etmeliyiz ve bunun en önemli adımı da gelecek nesildir. Her şeyi devletten bekleme içgüdüünden kurtulmamız lazım.

Ülkemizde yapılan konvansiyonel arıcılık (Langstroth kovanlarla) yöntemini yeniden düşünüp değerlendirmemiz ve gerekiyorsa bu kemikleşmiş yöntemleri